

Sygn. akt I C 1428/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2021 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. K. (1), R. K., A. M. i M. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w G.

o zapłatę

postanawia

na podstawie art. 15^{zzs}2 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, zamknąć rozprawę.

Sygn. akt I C 1428/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marek Jasiński

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2021 r. w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. K. (1), R. K., A. M. i M. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w G.

o zapłatę

w sprawie I C 1428/16:

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz J. K. (1) i R. K. kwotę 3003 zł (trzy tysiące trzy złote) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie

świadczenia wobec jednego z powodów, zwalnia pozwanego ze zobowiązania w stosunku do drugiego powoda (in solidum);

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz powodów A. M. i M. M. kwoty po 1501,50 zł (tysiąc pięćset jeden złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

III. kosztami procesu obciąża pozwanego, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu, z tym zastrzeżeniem, że koszty winny zostać zasądzone na rzecz powodów bez ustawowych odsetek za opóźnienie;

w sprawie IC 1432/16:

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz J. K. (1) i R. K. kwotę 5901,50 zł (pięć tysięcy dziewięćset jeden złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- od kwoty 4625 zł (cztery tysiące sześćset dwadzieścia pięć złotych) od 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty
- od kwoty 1276,50 zł (tysiąc dwieście siedemdziesiąt sześć złotych pięćdziesiąt groszy) od 7 lutego 2018 r. do dnia zapłaty

z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia w stosunku do jednego z powodów zwalnia ze zobowiązania w stosunku do drugiego (in solidum);

II. kosztami procesu, w tym za rozszerzone powództwo, obciąża pozwanego, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu, z tym zastrzeżeniem, że koszty winny zostać zasądzone na rzecz powodów bez ustawowych odsetek za opóźnienie;

w sprawie IC 1519/16:

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz A. M. i M. M. kwoty po 1980 zł (tysiąc dziewięćset osiemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz M. M. kwotę 1200,50 zł (tysiąc dwieście złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie

od kwoty 779,11 zł (siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych) od 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty,

od kwoty 421,39 zł (czterysta dwadzieścia jeden złotych trzydzieści dziewięć groszy) od 8 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty;

III. kosztami procesu obciąża pozwanego, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu, z tym zastrzeżeniem, że koszty winny zostać zasądzone na rzecz powodów bez ustawowych odsetek za opóźnienie.

Sygn. akt I C 1428/16

ZARZĄDZENIE

Dnia 1 lutego 2021 r.

1. (...)
2. (...)
3. (...)

SSR Marek Jasiński

UZASADNIENIE

W sprawie zarejestrowanej pod sygn. akt I C 1428/16, powodowie J. K. (1), R. K., A. M. i M. M. domagali się zasądzenia od pozwanej (...) S. A. w G. na ich rzecz solidarnie kwoty 5.100 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, a nadto zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazali, iż są współwłaścicielami działki nr (...) przy ul. (...) w G., dla której Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku prowadzi księgę wieczystą nr (...). Powodowie domagają się zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w sposób odpowiadający służebności przesyłu za okres od dnia 28 grudnia 2005 r. do dnia 15 grudnia 2009 r. Powodowie wzywali pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednak bezskutecznie.

W sprawie zarejestrowanej pierwotnie pod sygn. akt I C 1432/16, powodowie J. K. (1) i R. K. domagali się zasądzenia od pozwanej (...) S. A. w G. na ich rzecz solidarnie kwoty 5.600 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2016 r., a nadto zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazali, iż są współwłaścicielami działki nr (...) przy ul. (...) w G., dla której Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku prowadzi księgę wieczystą nr (...). Powodowie domagają się zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w sposób odpowiadający służebności przesyłu za okres od dnia 16 grudnia 2009 r. do dnia 28 marca 2016 r. Powodowie wzywali pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednak bezskutecznie.

W sprawie zarejestrowanej pierwotnie pod sygn. akt I C 1519/16, powodowie A. M. i M. M. domagali się zasądzenia od pozwanej (...) S. A. w G. solidarnie kwoty 5.100 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, a nadto zasądzenia kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazali, iż są współwłaścicielami działki nr (...) przy ul. (...) w G., dla której Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku prowadzi księgę wieczystą nr (...). Powodowie domagają się zapłaty wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości w sposób odpowiadający służebności przesyłu za okres od dnia 16 grudnia 2009 r. do dnia 17 marca 2015 r. Powodowie wzywali pozwaną do dobrowolnego spełnienia świadczenia, jednak bezskutecznie.

Postanowieniem z dnia 10 października 2016 r. sprawę I C 1432/16 połączono do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą I C 1428/16. Z kolei postanowieniem z dnia 29 grudnia 2016 r. sprawę I C 1519/16 (wraz z połączoną sprawą I C 1432/16) połączono do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą I C 1428/16.

W odpowiedzi na pozwy w sprawie I C 1428/16 oraz I C 1519/16, pozwana (...) S.A. w G., wniosła o oddalenie powództw i zasądzenie kosztów postępowania. Podniosła zarzut braku legitymacji biernej z uwagi na fakt, że na działkach nr (...) nie przebiegają linie energetyczne średniego napięcia 15 kV. Zaznaczyła jednak, że powyższe powinno być zweryfikowane przez biegłego geodetę.

Pismem opatrzonym datą 05 lutego 2018 r. powodowie J. K. (1) i R. K. rozszerzyli powództwo, w ten sposób, że wydłużyli okres za jaki żądane jest wynagrodzenie o okres od 29 marca 2016 r. do 15 grudnia 2017 r.

W ostatecznie sprecyzowanym stanowisku w piśmie z dnia 13 listopada 2020 r. powodowie, zmodyfikowali żądanie, wskazując, że wnoszą o zasądzenie od pozwanej (...) S. A. w G.:

1. na rzecz powodów A. i M. M. kwoty solidarnie po 1.980 zł wraz ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2016 r., tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości określonej jako działka nr (...) w G. w okresie od 16 grudnia 2009 r. do dnia 17 marca 2015 r., w tym kosztów procesu;
2. na rzecz powoda M. M. kwoty 1.200,50 zł - w tym kwoty 779,11 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 kwietnia 2016 r. tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości określonej jako działka

nr (...) w G. w okresie od 18 marca 2015 r. do dnia 28 marca 2016 r. i kwoty 421,39 zł za okres od 29 marca 2016 r. do dnia wniesienia pozwu, w tym kosztów procesu;

3. na rzecz powodów J. i R. K. kwoty solidarnie po 5.901,50 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości określonej jako działka nr (...) w G. w okresie od 16 grudnia 2009 r. do dnia 15 grudnia 2017 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- co do kwoty 4.625 zł od dnia 8 kwietnia 2016 r.;
- co do kwoty 1276,50 zł od dnia doręczenia pisma rozszerzającego pozew z dnia 5.02.2018 r., w tym kosztów procesu;

4. na rzecz powodów J. i R. K. kwoty solidarnie 3.003 zł oraz na rzecz powodów A. i M. M. kwoty solidarnie po 1.501,50 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości określonej jako działka nr (...) w G. w okresie od 28 grudnia 2005 r. do dnia 15 grudnia 2009 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, w tym kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. jest następcą prawnym następujących podmiotów: Zjednoczenia (...), przedsiębiorstwa państwowego Zakłady (...), przedsiębiorstwa państwowego (...), przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...), Zakład (...) S. A. w G., (...) S.A. w G., Koncern energetyczny (...) S.A. w G..

/ **bezsporne** , nadto: informacja z KRS – k. 96-103v/

Na mocy umowy sprzedaży z dnia 28 grudnia 2005 roku powodowie tj. A. M. i M. M. oraz R. K. i J. K. (1) zostali współwłaścicielami na zasadach współwłasności małżeńskiej, w udziale wynoszącym po 1/2 części, działki nr (...) położonej w G. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Kolejno w dniu 16 grudnia 2009 roku powodowie dokonali zniesienia współwłasności powyższej nieruchomości w ten sposób, że nowa działka nr (...) przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku prowadzi księgę wieczystą nr (...) przypadła na własność małżonkom M.. Natomiast nowa działka nr (...) przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku prowadzi księgę wieczystą nr (...) przypadła na własność małżonkom K..

/ **bezsporne** , nadto: umowa sprzedaży – k. 18-19, umowa zniesienia współwłasności – k. 20-21v, kserokopia mapy – k. 22, treść księgi wieczystej – k. 23-32v/

Na mocy umowy o częściowy podział majątku wspólnego z dnia 18 marca 2015 roku, całość udziałów w nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku prowadzi księgę wieczystą nr (...) przypadła na własność M. M..

/ **bezsporne** , nadto: umowa o częściowy podział majątku wspólnego – k. 176-177v/

Przez nieruchomości należące do J. K. (1) i R. K., a także przez należące do A. M. i M. M. działki nr (...), a następnie po podziale działki nr (...) przechodzi należąca do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. infrastruktura naziemna w postaci napowietrznej linii elektroenergetycznej średniego napięcia 15 kV. Linia przebiega wzdłuż południowo – zachodniej granicy działek, a jej oś znajduje się nad tą granicą. Długość linii elektroenergetycznej wynosi około 17 m., a odległość między skrajnymi przewodami prądowymi wynosi około 2,2 m.

Powierzchnia strefy ochronnej działki nr (...) wynosi 124 m², zaś działki nr (...) wynosi 126 m² o łącznym pasie w wymiarze 7,5 m od linii osi linii 15kV.

Linia napowietrzna średniego napięcia (15kV) została wybudowana po 1990 r.

/dowód: mapa zasadnicza – k. 65, opinia biegłego geodety – k. 120-122 wydana do sprawy XIII Ns 3687/14, opinia biegłego energetyka J.Z. –k.126-152 wydana do sprawy XIII Ns 3687/14, mapa ewidencyjna – k. 154,pisma z (...)G. – k. 306-307, 319-320,opinia biegłego K. C. z załącznikami wydana do sprawy XIII Ns 2537/14 – k. 308-314, opinia biegłego K. C. z załącznikami – k. 374-382/

Pismami z 28 marca 2016 r. pełnomocnik J. i R. K. oraz A. i M. M. wezwał (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w G. do zapłaty kwoty po 25 000 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z ich nieruchomości za ostatnie 10 lat, tj. do dnia 29 marca 2016 r., w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Pismo wpłynęło do spółki 31 marca 2016 r. W odpowiedzi, pismem z dnia 16 maja 2016 r., spółka poinformowała, iż żądanie zostanie rozpatrzone po prawomocnym zakończeniu postępowania sądowego, jakie toczy się przed tut. Sądem w sprawie o sygn. akt XIII Ns 3694/14 – z wniosku A. i M. M. o ustanowienie służebności przesyłu oraz w sprawie o sygn. akt XIII Ns 3687/14 – z wniosku J. i R. K..

/ **bezsporne** , nadto: korespondencja między stronami – k. 10-15, wniosek o ustanowienie służebności przesyłu – k.16-17/

Postanowieniem z dnia 7 marca 2017 r. Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie XIII Ns 3687/14 ustanowił na nieruchomości powodów J. i R. K. służebność przesyłu na rzecz strony pozwanej, obejmującą prawo korzystania, utrzymywania, dokonywania konserwacji, napraw i usuwania awarii przebiegającej nad tą nieruchomością linii energetycznej 15 kV i jednocześnie zasądzono od w/w Spółki na ich rzecz kwotę 16.497 zł tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie tej służebności.

/ **bezsporne** , nadto: kserokopia postanowienia Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie XIII Ns 3687/14 wraz z uzasadnieniem – k. 293-299/

Wysokość należnego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie związane z posadowieniem i korzystaniem z istniejących urządzeń przesyłowych linii elektroenergetycznej SN 15 kV na części nieruchomości działki nr (...) za okres od 28 grudnia 2005 roku do 15 grudnia 2009 roku wynosi 6.006 zł – przy założeniu powierzchni współużytkowania wynoszącego 250 m².

Wysokość należnego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie na części nieruchomości działki nr (...) – przy założeniu powierzchni współużytkowania wynoszącego 126 m²: za okres od 16 grudnia 2009 roku do 17 marca 2015 roku wynosi – 3.960 zł, za okres od 18 marca 2015 roku do 28 marca 2016 roku wartość należnego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie na części tej działki wynosi – 779,11 zł, a w okresie od 29 marca 2016 roku do 18 października 2016 roku wynosi – 421,39 zł.

Wysokość należnego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie na części nieruchomości działki nr (...) za okres od 16 grudnia 2009 roku do 15 grudnia 2017 roku wynosi 5.901,50 zł – przy założeniu powierzchni współużytkowania wynoszącego 124 m².

/ **dowód** : opinia biegłego energetyka J.Z. –k.126-152 wydana do sprawy XIII Ns 3687/14, opinia biegłego sądowego J. M. z załącznikami – k. 410-448, pisemna opinia uzupełniająca – k. 482-484, pisemna opinia uzupełniająca – k. 505-507/

Odpis pozwu powodów A. i M. M. z dnia 18 października 2016 roku, a zarejestrowany pierwotnie pod sygnaturą IC 1519/16 został doręczony pozwanej spółce w dniu 08 grudnia 2016 roku.

/ **dowód** : pozew z dnia 18 października 2016r. wraz z załącznikami – k. 170-196, potwierdzenie odbioru – k. 205/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie zasadniczo był pomiędzy stronami bezsporny, a spór sprowadzał się do ustalenia czy na nieruchomościach powodów przebiega należąca do pozwanej (wcześniej jej poprzedników prawnych) infrastruktura elektroenergetyczna w postaci linii energetycznej średniego napięcia oraz ustalenia ewentualnej wysokości należnego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Pozwana wprost nie zakwestionowała faktu, że powodowie byli – w okresach objętych pozwami – właścicielami przedmiotowych nieruchomości, natomiast okoliczności te wynikają z przedłożonych do akt sprawy dokumentów w postaci treści ksiąg wieczystych, wypisów z rejestru gruntów oraz umów i innych dokumentów, z których wynikają daty nabycia przez powodów praw własności. Strony nie kwestionowały także treści wzajemnej korespondencji prowadzonej w związku z roszczeniami powodów.

W celu wyjaśnienia okoliczności najbardziej spornych na gruncie niniejszego postępowania, tj. określenia czy przez nieruchomości powodów przebiega napowietrzna linia energetyczna średniego napięcia 15 kV, Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego w zakresie geodezji K. C.. Zdaniem Sądu sporządzona przez biegłego opinia jest merytorycznie poprawna i kompleksowa. Nadto opinia ta nie była kwestionowana przez strony. Uwzględniając fakt, że została ona sporządzona przez doświadczonego geodetę, na podstawie istniejącej dokumentacji geodezyjnej i oględzin w terenie, Sąd uznał, że zasługuje na przyznanie przymiotu bezstronności, fachowości oraz rzetelności, a to sprawia, że może stanowić opokę orzeczenia.

Sąd oparł ustalenia faktyczne również na podstawie opinii sporządzonej przez biegłego sądowego w zakresie szacowania nieruchomości i czynszów J. M.. Opinia ta jest obszerna, szczegółowa, wyczerpująca i przekonująca. Zawiera kategorię i spójne wnioski, których uzasadnienie jest czytelne. Treść powyższej opinii została zakwestionowana przez strony postępowania.

Biegły na zlecenie Sądu sporządził dwie opinie uzupełniające, w których podtrzymywał wydaną przez siebie opinię pisemną w całości i szczegółowo odniósł się do zastrzeżeń zgłoszonych przez strony.

W ocenie Sądu biegły wyczerpująco wyjaśnił pojawiające się na tle pisemnej opinii wątpliwości i w sposób przejrzysty uzasadnił przyjętą metodologię oraz sposób ustalenia strefy ograniczonego użytkowania. Jednakże nie umknęło uwadze Sądu, iż strona powodowa w toku procesu, suk.c.esywnie w swoich pismach procesowych kwestionowała przyjęte przez biegłego J. M. powierzchnie współużytkowania w zakresie konkretnych działek, przeciwstawiając konkretne wyliczenia wynikające z opinii biegłego energetyka J. Z.. Wobec tego w tym miejscu należy zaznaczyć, że dowód z opinii biegłych powinien być oceniany przy zastosowaniu kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując jej sąd w każdym wypadku powinien kontrolować wypowiedzi biegłych pod kątem ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłych, sposobu motywowania ich stanowiska, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98 - OSNC 2001, z. 4, poz. 64 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00 - LEX nr 52 544). Stąd też, jakkolwiek opinia biegłego J. M. jest oparta na wiadomościach specjalnych, to podlega ona ocenie sądu w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał, a zatem na tle tego materiału dowodowego koniecznym jest stwierdzenie, czy ustosunkowała się ona do wynikających z innych dowodów faktów mogących stanowić podstawę ocen w opinii zawartych oraz czy opierając się na tym materiale w sposób logiczny i jasny przedstawia tok rozumowania prowadzący do sformułowanych w niej wniosków (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 maja 2005 r., V CK 659/04, wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 2003 r., IV CKN 1763/00).

Odnosząc się zatem do sporu o szerokość pasa, którą należy przyjąć do obliczenia wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów, podkreślenia wymaga, że biegły energetyk w swojej opinii wskazał, iż z obowiązujących rozporządzeń [§ 77 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 26 września 1997 r. w sprawie ogólnych przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz.U. z 2003, nr 169, poz. 1650 ze zm.) oraz § 55 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas wykonywania robót budowlanych (Dz.U. z 2003 r., nr 47, poz. 401 ze zm.)] wynika szerokość strefy ochronnej 5 m od linii wysokiego napięcia powyżej 15kV, zaś odległość pomiędzy skrajnymi przewodami prądowymi wynosi 2,2 m. Zasadnie biegły przyjął strefę ograniczonego użytkowania określoną na 5 m od skrajnego przewodu linii, kierując się przy

tym aktualnymi normami dla sektora elektrycznego. Przy ustalaniu tej wartości biegły wskazał, że na spornych nieruchomościach nie można ustanowić innego wymiaru odległości, gdyż nie prowadzą oni na ich terenie żadnej działalności polegającej na sytuowaniu tam stanowisk pracy, składowisk wyrobów, maszyn, materiałów, czy urządzeń budowlanych bezpośrednio pod napowietrzną linią energetyczną lub w bezpośrednim jej sąsiedztwie. Biegły prawidłowo określił także powierzchnie strefy ochronnej dla działki nr (...), które odpowiednio wynoszą po 124 m² i 126 m².

W ocenie Sądu zupełność złożonych opinii biegłych w zestawieniu z logiką prezentowanych w nich rozumowań pozwalały w całej rozciągłości zaakceptować oceny dokonane przez biegłych w przedstawionych im kwestiach. Opinie zostały sporządzone przez wieloletnich stałych biegłych sądowych, którzy regularnie wykonują opinie na zlecenie Sądu. Prezentują oni wysoki poziom doświadczenia, umiejętności i wiedzy praktycznej. Biegli odnieśli się do całego materiału dowodowego zebranego w sprawie, dokumentacji uzupełniającej, rozważyli zagadnienia im przedstawione w postanowieniu dowodowym. Wszystko to w sposób czytelny i zrozumiały zostało zaprezentowane w treściach opinii. Rzeczowe wywody opinii oraz stanowczość przyjętych konkluzji nie pozwalały na skuteczne zakwestionowanie ich ostatecznych wniosków. Opinie należy ocenić jako w pełni fachowe, gdyż biegli wypowiadali się profesjonalnie w zakresie swojej specjalności. Istniejące wątpliwości zostały przez biegłych wyjaśnione w opiniach uzupełniających.

Natomiast za nieprzydatną w sprawie Sąd uznał opinię biegłego sądowego T. J., wobec wykazania ewidentnych omyłek, co do przyjętych przez niego założeń. Mając to na uwadze, koniecznym było powołanie innego biegłego, o którego opinii mowa była powyżej.

Przechodząc do zasadniczych rozważań merytorycznych w pierwszej kolejności odnieść się należy do podniesionego przez pozwanego zarzutu braku legitymacji biernej co do roszczenia powodów, iż na granicy ich działek nie przechodzi żadna infrastruktura energetyczna.

Podkreślić należy, że legitymacja procesowa jest to określone normami prawa materialnego uprawnienie konkretnego powoda do dochodzenia sądowej ochrony określonego roszczenia materialnoprawnego przeciwko konkretnemu pozwanemu. Jeśli więc zostanie wykazane, że strony są związane prawnomaterialnie z przedmiotem procesu, którym jest roszczenie procesowe, to zostanie wykazana legitymacja procesowa powoda (czynna) i pozwanego (bierna). W przeciwnym razie brak będzie legitymacji procesowej czy to powoda, czy też pozwanego, albo też obu stron.

Zagadnienie legitymacji biernej w postępowaniu sądowym wiąże się bezpośrednio ze zdolnością prawną strony, gdyż zdolność prawna wyznacza pole cywilnych praw i obowiązków, jakich podmiotem strona może zostać. Legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje co do zasady oddaleniem powództwa. W sytuacji, gdy legitymacja materialna i procesowa zespalają się, oddalenie powództwa następuje w istocie z braku legitymacji materialnej, którego rezultatem jest także brak legitymacji procesowej, będący wtórną przyczyną oddalenia powództwa. W odróżnieniu od zdolności sądowej i zdolności procesowej Kodeks postępowania cywilnego nie zawiera definicji legalnej legitymacji procesowej.

W realiach niniejszej sprawy i ustalonego stanu faktycznego wskazać należy, iż z treści pism z (...) w G. Wydziału Geodezji, jednoznacznie wynika, że skrajny przewód linii energetycznej średniego napięcia 15 kV znajduje się na granicy działek (...). Powyższe zostało również potwierdzone przez biegłego sądowego z zakresu geodezji, którego opinia została przez Sąd uznana za całkowicie wiarygodną. Tym samym brak było jakiegokolwiek podstaw do uwzględnienia podnoszonego przez pozwanego zarzutu braku legitymacji biernej.

W dalszej kolejności Sąd analizował, jaka jest podstawa prawna dochodzonego roszczenia, a co za tym idzie – czy słuszny był zarzut strony pozwanej zgłoszony w odpowiedzi na pozew, iż powództwo jest bezzasadne co do samej istoty.

Przy wyborze podstawy prawnej właściwej dla oceny powództwa Sąd uwzględnił, że z żądaniem zapłaty wystąpili właściciele nieruchomości i skierowali je przeciwko podmiotowi, który (ich zdaniem) bezprawnie i nieodpłatnie

korzysta z przedmiotu ich własności. Jak wskazano wyżej, nie ulegało wątpliwości, że przez obszar działek o numerze pierwotnie (...), a następnie w wyniku podziału na działkach o numerach (...) - przebiega napowietrzna linia elektroenergetyczna, istniejąca tam od 1990 r. i będąca własnością pozwanej spółki (...). Bezsportny fakt wykorzystywania nieruchomości pod budowę i utrzymywanie linii elektroenergetycznej nie oznaczał równocześnie, że właściciele zostali całkowicie pozbawieni faktycznego władztwa nad nieruchomością.

W orzecznictwie i piśmiennictwie jeszcze do niedawna istniały dwa nurty poglądów co do podstawy prawnej żądania zapłaty za korzystanie z rzeczy przez osobę nieuprawnioną, naruszającą własność w inny sposób aniżeli poprzez pozbawienie właściciela faktycznego władztwa nad rzeczą, tj. czy podstawa ta mieści się w przepisach kodeksu cywilnego o tzw. roszczeniach uzupełniających z tytułu naruszenia własności (art. 224 – 225 k.c.), czy w przepisach o czynach niedozwolonych (art. 415 i n. k.c.) czy też w przepisach o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405 k.c.).

Uprzedzając dalsze rozważania wskazać trzeba w tym miejscu, iż w dniu 24 lipca 2013 r. Sąd Najwyższy podjął Uchwałę w sprawie sygn. III CZP 36/13, w której jednoznacznie rozstrzygnął, iż „Właściciel rzeczy może żądać od posiadacza służebności wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy (art. 224 § 2 i art. 225 w zw. z art. 230 oraz art. 352 § 2 k.c.)”. Powyższe stanowisko zostało wyrażone w odpowiedzi na zapytanie Sądu Okręgowego w K. „Czy można dochodzić tzw. roszczeń uzupełniających (art. 224 k.c., art. 225 k.c. i 230 k.c.) w przypadku naruszeń innych niż pozbawienie właściciela nieruchomości władztwa nad rzeczą, w szczególności uzasadniających roszczenie negatoryjne?”. W uzasadnieniu prawnym powyższej uchwały Sąd Najwyższy rozprawił się z dotychczas prezentowanymi w orzecznictwie rozbieżnymi poglądami odnośnie podstawy prawnej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie w sytuacji, gdy właściciel nie został całkowicie pozbawiony władztwa nad rzeczą, w tym odniósł się między innymi do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2007 r. sygn. akt II CSK 457/09, negując pogląd w nim wyrażony, na który z kolei powoływała się strona pozwana w niniejszej sprawie. W uzasadnieniu uchwały czytamy między innymi, że pomimo rozbieżności w literaturze, w judykaturze w zasadzie jednolicie przyjęto, że art. 225 i art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 352 § 2 i art. 230 k.c. mogą mieć odpowiednie zastosowanie do rozliczeń między właścicielem i posiadaczem służebności, a więc także służebności przesyłu. Odmienne odosobnione stanowisko wyrażone zostało w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2007 r. II CSK 457/06 (LEX nr 339717) i w postanowieniu z dnia 15 kwietnia 2011 r. III CZP 7/11 (OSP 2012 nr 10, poz. 93). Sąd Najwyższy podał, że pierwszy z podniesionych argumentów na uzasadnienie tego odosobnionego od utrwalonej linii judykatury stanowiska odwołuje się do art. 352 § 2 k.c., odróżniającego posiadanie służebności od posiadania rzeczy, co miałyby wyłączać kwalifikowanie posiadania służebności jako posiadania zależnego i tym samym stosowanie w tym wypadku art. 230 k.c. Sąd Najwyższy zaakcentował, że nie można podzielić tego argumentu, gdyż z samej definicji posiadania (art. 336 k.c.) wynika, że posiadaczem rzeczy jest nie tylko ten, kto włada nią jak właściciel (posiadacz samoistny), ale także kto włada rzeczą jak użytkownik zastawnik, najemca dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Kodeks cywilny zerwał z koncepcją, że przedmiotem posiadania jest prawo do rzeczy, a nie rzecz jako taka. Innymi słowy, dopiero w ramach posiadania rzeczy, wyróżnia się posiadanie samoistne odpowiadające na gruncie dekretu z dnia 11 października 1946 r. - Prawo rzeczowe (Dz. U. Nr 57, poz. 319 ze zm.) posiadaniu rzeczy i posiadanie zależne odpowiadające dawnemu posiadaniu praw. W dalszej części uzasadnienia wskazano, że zawarte w art. 336 k.c. wyliczenie rodzajów posiadania zależnego rzeczy jest przykładowe: jest nim władanie rzeczą w zakresie ograniczonych praw rzeczowych: użytkowania, zastawu, ale także służebności. Potwierdza to wykładnia językowa art. 352 § 1 k.c., który jednoznacznie stanowi, że kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności. Zgodnie z zasadami wykładni językowej i systemowej, zawarte w § 2 tego przepisu pojęcie „posiadanie służebności” oznacza zatem władztwo nad rzeczą odpowiadające treści służebności. Do takiego ograniczonego władania rzeczą, a więc z istoty swej posiadania zależnego, stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy. Unormowanie zawarte w art. 352 k.c., dotyczy wyłącznie posiadania służebności, a zatem nie dotyczy uprawnień właściciela wobec posiadacza zależnego w złej wierze i w związku z tym zawarte w nim odesłanie nie ma większego znaczenia co do stosowania przepisów chroniących własność, do których należą między innymi art. 230, 225 i 224 k.c. Trafnie natomiast podniesiono w literaturze, że skoro do posiadania służebności stosuje się odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy (art. 252 § 2 k.c.), zatem skoro w art. 224-225 i 230 k.c. mowa jest o „posiadaniu rzeczy” to przepisy te stosuje się także

do korzystania przez władającego cudzą rzeczą w zakresie służebności przesyłu. Posiadanie służebności czynnej np. służebności drogowej ma charakter swoisty, gdyż uprawnienia wynikające z jej treści, są co do władania rzeczą z reguły ograniczone. Przykładowo, osoba, która wykonuje służebność drogową korzysta z rzeczy w ściśle ograniczonym zakresie, tj. tylko w celach komunikacyjnych. W literaturze podkreślono, że aby uniknąć wszelkich wątpliwości, a zarazem zwrócić uwagę na swoistość posiadania w zakresie służebności, co ma znaczenie praktyczne, ustawodawca w art. 352 § 1 k.c. zaliczył wykonywanie służebności do posiadania rzeczy. Należy dodać, że już na gruncie Prawa rzeczowego przyjęto, że posiadanie przechodu i przejazdu korzysta z ochrony posesoryjnej bez potrzeby wykazywania się tytułem ustanawiającym taką służebność (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 października 1958 r., 2CO 10/58, PiP 1960, nr 3, s. 167). Z tej specyfiki posiadania służebności należy wywieść wnioski, że punktem odniesienia dla ustalenia odpowiedniego wynagrodzenia dla właściciela nie mogą być w zasadzie stawki czynszu lub dzierżawy nieruchomości, gdyż w tym wypadku stopień ograniczenia władztwa właściciela jest z reguły mniejszy, np. gdy nad nieruchomością przebiega sieć elektroenergetyczna, to niewyłączona jest możliwość upraw gruntu. Dalej wskazano, że trafnie w uchwale z dnia 17 czerwca 2005 r. III CZP 29/05 wyjaśniono, że odwołanie się w tym wypadku do roszczeń deliktowych oraz z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia nie zabezpiecza w dostatecznym stopniu interesu prawnego właściciela. Odmówienie więc właścicielowi roszczenia uzupełniającego roszczenie negatoryjne mogłoby stanowić naruszenie Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności wraz z Protokołem dodatkowym nr 1 (Dz. U. z 1995 r., Nr 36, poz. 175 ze zm.), nakazującym poszanowanie rozumianego szeroko prawa własności oraz postanowień Konstytucji nakazującej równą ochronę własności i dopuszczającą ograniczenie tego prawa za odszkodowaniem (art. 64 ust. 2 w zw. z art. 21 ust. 2).

Sąd Najwyższy podkreślił dalej, że nie można także podzielić drugiego argumentu, jaki podniesiony został w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2007 r., II CSK 457/06 i w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 1998 r. III CZP 62/97 (OSNC 1998, nr 6, poz. 91), prezentowanego także przez niektórych przedstawicieli doktryny, na poparcie zapatrywania, że roszczenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości bez tytułu prawnego przysługuje właścicielowi, który w tym czasie był legitymowany do wystąpienia z roszczeniem windykacyjnym. Przeciwny i dominujący w judykaturze pogląd wyrażony został między innymi w uchwałach składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego: z dnia 26 maja 2006 r., III CZP 19/06 (OSNC 2006, nr 12, poz. 195) i z dnia 19 marca 2013 r., III CZP 88/12 (dotychczas nie publ.) oraz w uchwale z dnia 17 czerwca 2005 r., III CZP 29/05 (OSNC 2006, nr 4, poz. 64). Należy pamiętać, że zarówno w orzecznictwie, jak i w piśmiennictwie przyjęto, iż roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy ma charakter obligacyjny i gdy powstanie, uzyskuje byt samodzielny, niezależnie od roszczeń chroniących własność (art. 222 § 1 i 2 k.c.); może zatem być samodzielnie dochodzone niezależnie od roszczenia windykacyjnego albo negatoryjnego i jest samodzielnym przedmiotem obrotu (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1967 r., II CKN 57/96, OSNC 1967, nr 6-7, poz. 92 i z dnia 14 lutego 1967 r., I CR 443/66, OSNC 1967, nr 9, poz. 163 oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2002 r., III CZP 21/02, OSNC 2002, nr 12, poz. 149). Utrata własności rzeczy nie powoduje więc utraty możliwości żądania wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy w okresie, w którym właścicielowi prawo to przysługiwało. Przesądza to argument, że jednym z roszczeń uzupełniających jest możliwość żądania odszkodowania za utratę rzeczy, które przysługiwać może dopiero wtedy, gdy ani prawo własności ani roszczenie windykacyjne nie wchodzi w rachubę. Ponadto także z art. 229 § 1 k.c. wynika, że gdy właścicielowi rzecz została zwrócona i w rezultacie nie przysługuje mu już roszczenie windykacyjne przeciwko byłemu posiadaczowi rzeczy, to nie jest wyłączona możliwość żądania wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy. Zawarte w tym przepisie pojęcie „zwrotu rzeczy” w przypadku roszczenia negatoryjnego może być interpretowane jako chwila zaprzestania naruszeń. Na koniec wskazano, że zaprezentowany pogląd ukształtował się w judykaturze, po wejściu w życie w dniu 1 stycznia 1965 r. kodeksu cywilnego, zatem odstąpienie obecnie od niego stanowiłoby czynnik destabilizujący stosunki gospodarcze (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 października 2003 r., P 3/03, OTK ZU 2003, nr 8A, poz. 82). Taka zmiana interpretacji prowadziłaby do naruszenia istotnej wartości jaką jest stabilność stosunków prawnych (por. wyrok Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w Luksemburgu z dnia 8 kwietnia 1976 r. w sprawie 43/75 G. D. przeciwko S. A. belge de navigation aeriene Sabena, Lex Polonica nr 1150855).

Sąd w całej rozciągłości podziela wywody zawarte we wskazanej wyżej Uchwale Sądu Najwyższego, przyjmując, że przeciwko osobie, która naruszyła cudzą własność nieruchomości poprzez wykorzystywanie jej w zakresie odpowiadającym służebności (np. wykonywanie nią przejazdu, przechodu, umieszczenie urządzeń lub linii przesyłowych), przysługują właścicielowi tzw. roszczenia uzupełniające, w tym roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy, unormowane w art. 224 § 2 i 225 k.c. Z art. 224 § 2 k.c. i art. 225 k.c. w zw. z art. 230 k.c. i art. 352 § 2 k.c. wynika, że właściciel może domagać się wynagrodzenia za korzystanie z rzeczy od posiadacza oraz od posiadacza w złej wierze (art. 225 k.c.), a od posiadacza w dobrej wierze dopiero od chwili, w której dowiedział się on o wytoczeniu przeciwko niemu powództwa z art. 222 k.c. (art. 224 § 2 k.c.) Wynagrodzenie, o którym mowa w art. 224 § 2 k.c. i 225 k.c., nie stanowi odszkodowania rozumianego jako rekompensata za korzystanie z cudzej rzeczy. Przysługuje ono niezależnie od tego czy – z jednej strony – właściciel poniósł jakąkolwiek stratę, z drugiej – czy posiadacz faktycznie odniósł wymierną korzyść z posiadania służebności.

Zgodnie z powszechnie akceptowanym poglądem wysokość wynagrodzenia powinna odpowiadać kwocie, jaką posiadacz musiałby zapłacić właścicielowi, gdyby jego posiadanie opierało się na prawie.

W rozpoznawanej sprawie powodowie powinni zatem udowodnić – czyniąc zadość spoczywającemu na nich ciężarowi dowodu – iż pozwana spółka bezprawnie i w złej wierze korzystała z nieruchomości będących ich własnością przez cały okres, za jaki domagali się wynagrodzenia oraz że żądane w pozwie sumy pieniężne faktycznie odpowiadały kwocie, jaką mogliby uzyskać w zamian za udostępnienie nieruchomości innej osobie na podstawie odpłatnej umowy. Do strony pozwanej należało natomiast wykazanie tzw. faktów negatywnych, czyli okoliczności niweczających zgłoszone w pozwie roszczenie.

Całokształt zgromadzonego materiału dowodowego prowadził w sposób nie budzący wątpliwości do ustalenia, że w okresie objętym sporem pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w G. nie przysługiwał tytuł prawny do zajęcia jakiegokolwiek części nieruchomości powodów. Prawdą jest, że w czasie nabycia przez nich nieruchomości istniała już na tym terenie linia napowietrzna. W ocenie Sądu okoliczność ta oczywiście nie wystarczała do uznania, iż nabywcy nieruchomości zgodzili się na zajęcie ich nieruchomości i że w sposób dorozumiany doszło do zawarcia pomiędzy nimi a właścicielem tych urządzeń nieodpłatnej umowy. Do powstania takiego skutku prawnego konieczne było przecież wyrażenie woli przez obie strony stosunku prawnego. Tymczasem z zachowania powodów i podejmowanych przez nich działań zmierzających do usunięcia linii i otrzymania wynagrodzenia za zajęcie nieruchomości wynikał stanowczo brak zgody właścicieli nieruchomości na dalsze istnienie linii. Nie sposób więc traktować ich zachowania jako wyrażonej w sposób dorozumiany zgody na udostępnienie nieruchomości osobom trzecim. Właściciele nieruchomości zajmowali w tej mierze całkowicie przeciwne stanowisko i jasno przedstawiali je na zewnątrz. Strona pozwana nie przedstawiła żadnego środka dowodowego, który służyłby ustaleniu, że aktualni właściciele nieruchomości lub ich poprzednicy wyrazili kiedykolwiek zgodę na posadowienie na ich gruncie urządzeń do doprowadzenia energii elektrycznej, a ewentualna zgoda poprzedników prawnych pozostawała skuteczna także wobec kolejnych nabywców nieruchomości. Jak wskazano wyżej, pozwana nie zaprzeczyła w sposób wyraźny, iż włada nieruchomościami powodów bez tytułu prawnego. Tym samym uznać należało, iż pozwana spółka zdawała sobie sprawę z korzystania z nieruchomości powodów bez posiadania tytułu prawnego.

W rezultacie władcenie nieruchomościami powodów przez pozwaną spółkę cechowało się, zdaniem Sądu, brakiem jakiegokolwiek uprawnienia skutecznego względem właścicieli. Pozwaną spółkę należało zarazem uznać za posiadacza w złej wierze – przez cały okres objęty żądaniem pozwu. Zgodnie z dominującym w orzecznictwie i nauce poglądem posiadaczem w złej wierze jest ten, kto wie albo wiedzieć powinien na podstawie towarzyszących okoliczności, że nie przysługuje mu prawo własności (odpowiednio – inne prawo do rzeczy). Na zasadzie przeciwieństwa dobra wiara jest usprawiedliwionym w danych okolicznościach błędnym przeświadczeniem posiadacza, że przysługuje mu prawo własności (odpowiednio – inne prawo do rzeczy). Dobrą wiarę wyłącza niedbalstwo rozumiane jako znajomość okoliczności, które u każdego przeciętnego człowieka powinny wzbudzić uzasadnione podejrzenia, że nie przysługuje mu prawo do rzeczy (tak: S. Rudnicki, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga druga. Własność i inne prawa rzeczowe, Warszawa 2003, s. 348). Oceniając, że posiadanie nieruchomości przez pozwaną spółkę było posiadaniem

w złej mierze, Sąd uwzględnił również zawarte w art. 7 k.c. wzruszalne domniemanie dobrej wiary. Na powodach spoczywał zatem ciężar udowodnienia złej wiary. Domniemanie mogło być jednak obalone przez same okoliczności faktyczne, wskazujące w niewątpliwy sposób na istnienie złej wiary posiadacza.

Reasumując dotychczasowe rozważania stwierdzić należało, iż zgłoszone w pozwie żądanie jest co do zasady usprawiedliwione. W okresie objętym sporem, osobno dla każdej nieruchomości, pozwana zajmowała nieruchomości bez zgody właścicieli i czyniła to w złej wierze. W konsekwencji właściciele nieruchomości byli uprawnieni do żądania wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości przez pozwaną spółkę.

Zważyć trzeba, że o wysokości wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania decyduje wyłącznie kryterium obiektywne w postaci cen rynkowych za korzystanie z danego rodzaju rzeczy i czas posiadania rzeczy przez adresata roszczenia. Roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy odpowiada pod względem wartości temu, co właściciel uzyskalby, gdyby rzecz wynajął, wydzierżawił czy oddał w odpłatne używanie na podstawie innego stosunku prawnego (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 września 2005 r., IV CK 105/05, niepubl.).

Określając wysokość wynagrodzenia należnego powodom Sąd oparł się co do przyjętych współczynników wartości poszczególnych nieruchomości na opinii biegłego sądowego J. M. oraz co do przyjętej powierzchni współużytkowania działek na opinii biegłego sądowego J. Z.. Jak już wskazano we wcześniejszej części rozważań, sporządzona przez biegłych opinie są rzeczowe i uwzględniają opisane wyżej kryteria niezbędne przy ustalaniu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Przyjęta przez biegłego J. M. metoda wyceny nie może budzić wątpliwości, szczegółowo przeanalizował on stan i charakter nieruchomości będącej przedmiotem szacowania. Swoją ocenę w sposób należyty i wyczerpujący uzasadnił. Obaj biegli przeprowadzili oględziny nieruchomości, nadto zapoznali się z podstawowymi dokumentami obrazującymi sytuację prawną i faktyczną nieruchomości, co znajduje potwierdzenie w opiniach i załącznikach.

W konsekwencji, po dokładnych wyliczeniach Sąd przyjął, że wysokość należnego wynagrodzenia za zajęcie nieruchomości powodów przez pozwanego na części nieruchomości działki nr (...) za okres od 28 grudnia 2005 roku do 15 grudnia 2009 roku wynosi łącznie 6.006 zł, zatem Sąd w sprawie I C 1428/16 w punk.c.ie I zasądził od pozwanej spółki na rzecz na rzecz J. K. (1) i R. K. kwotę 3003 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia wobec jednego z powodów, zwalnia pozwanego ze zobowiązania w stosunku do drugiego powoda (in solidum), zaś w punk.c.ie II zasądził od pozwanej spółki na rzecz powodów A. M. i M. M. kwoty po (...),50 wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty – w tym wypadku Sąd zasądził należność na rzecz każdego z powodów indywidualnie, Sąd miał na uwadze zarówno okres, w jakim każdemu z powodów przysługiwało prawo własności spornej nieruchomości, jak też udział w prawie własności.

W sprawie I C 1432/16 Sąd przyjął, że wysokość należnego wynagrodzenia za zajęcie nieruchomości powodów przez pozwanego na części nieruchomości działki nr (...) za okres od 16 grudnia 2009 roku do 15 grudnia 2017 roku wynosi łącznie 5.901,50 zł, zatem Sąd w sprawie w punk.c.ie I zasądził od pozwanej spółki na rzecz J. K. (1) i R. K. kwotę 5901,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot: od kwoty 4625 zł od 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty i od kwoty 1276,50 zł od 7 lutego 2018 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia w stosunku do jednego z powodów zwalnia ze zobowiązania w stosunku do drugiego (in solidum).

Sąd w sprawie IC 1519/16 przyjął, że wysokość należnego wynagrodzenia za zajęcie nieruchomości powodów przez pozwanego na części nieruchomości działki nr (...) za okres od 16 grudnia 2009 roku do 15 grudnia 2017 roku wynosi łącznie 3.960 zł, zaś za okres od 18 marca 2015 roku do dnia wniesienia pozwu tj. 28 marca 2016 roku wynosi łącznie 1.200,50 zł, zatem Sąd w sprawie w punk.c.ie I zasądził od pozwanej spółki na rzecz na rzecz A. M. i M. M. kwoty po 1980 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty, zaś w punk.c.ie II zasądził od pozwanej spółki na rzecz M. M. kwotę 1200,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 779,11 zł od 8 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty i od kwoty 421,39 zł od 8 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Z uwagi nie można tracić również charakteru odpowiedzialności pozwanego względem powodów tj. J. K. (2) i R. K., którą określa się mianem odpowiedzialności in solidum. Brak było bowiem podstaw do przyjęcia, że w sprawie zachodzi solidarność wierzycieli. Należy pamiętać, że zgodnie z przepisem art. 369 k.c., zobowiązanie jest solidarne, jeżeli wynika to z ustawy lub czynności prawnej. Ani przepisy prawa, ani treść łączącego strony stosunku prawnego nie przewidywały po stronie powodów solidarności wierzycieli, należną kwotę na rzecz J. i R. małżonków K. należało zatem zasądzić z zastrzeżeniem, że spełnienie świadczenia wobec jednego z powodów, zwalnia pozwanego z tego świadczenia.

Odsetki od zasądzonych kwot Sąd uwzględnił – zgodnie z żądaniem pozwu, zasądzając je na podstawie 481§ 1 i 2 k.c..

O kosztach postępowania, w każdej z połączonych spraw, orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c., art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwaną spółkę, jako przegrywającą sprawę i pozostawiając ich szczegółowe rozliczenie referendarzowi sądowemu, z tym zastrzeżeniem, iż koszty winny zostać zasądzone na rzecz każdego z powodów bez ustawowych odsetek za opóźnienie (art. 98 § 1¹ k.p.c. ma zastosowanie do spraw wszczętych po wejściu w życie ustawy z 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania cywilnego i niektórych innych ustaw, tj. po 7 listopada 2019 r. – art. 9 ust. 6 ustawy).

Sygn. akt I C 1428/16

ZARZĄDZENIE

(...)

2. (...);

3. (...)

SSR Marek Jasiński